

community

The New Apostolic Church around the world

01/2018/LV

2018. gada devīze:

Uzticība Kristum

Ievadraksts:

Pirmapustulis par gada
devīzi

Dievkalpojums Čikāgā:
Lūdzu, ejiet!

Baznīcas mācība:
Mirušo būtības izpratne

New Apostolic Church
International

Uzticība Kristum

Mīļie brāļi un māsas,

jaunajā gadā es novēlu jums saņemt dievišķās pilnības svētību un daudzkārt piedzīvot Dievu.

Tā ir skaista tradīcija, ja mēs gada sākumā savstarpēji novēlam visu labu. Taču mēs varam vēl vairāk darīt viens otra labā. Mēs varam teikt mīļajam Dievam: „Svēti manus brāļus! Stiprini manas māsas! Mierini un pasargā viņus.”

Lūgt viens par otru - to mēs varam darīt katru dienu un visa gada garumā. Es īpaši iedomājos par tiem brāļiem un māsām, kuri dzīvo tur, kur plosās karš, kur valda posts un vardarbība. Taču arī par tiem, kuriem jāpiedzīvo lielas sāpes dvēselē vai miesā. Mīļie brāļi un māsas, esiet droši: par jums tiek lūgts ļoti daudz!

Apustuļi īpaši lūdz par to, lai mēs visi drīkstētu piedzīvot mūsu skaisto ticības mērķi: Jēzus Kristus atnākšanu. Arī jaunajā gadā mēs vēlamies turpināt gatavošanos šim notikumam. Tam kalpos mūsu programma ar īpaši šim gadam izvirzītiem jautājumiem. Mēs nodarbosimies ar tādām tēmām kā mīlestība, prieks, uzvara un slavēšana. Arī šajā gadā mēs runāsim par „līgavas draudzes” īpašību: uzticību Kristum.

Blakus tādām līgavu raksturojošām īpašībām kā mīlestība un prieks noteikti iederas arī uzticība. Citādi nemaz nevar būt. Bet kā mēs varam dzīvot uzticībā Kristum? Es vēlos nosaukt četrus punktus – uzticība Kristum nozīmē:

- sekot Viņa piemēram;
- arī grūtos laikos pasargāt mīlestību;
- vēlēšanos kalpot;
- mūsu solījuma turēšanu.

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuļiskā baznīca

Tie ir svarīgākie punkti. Dievkalpojumos mēs piedzīvojam to, ko tas nozīmē mums katram individuāli.

Tēma par uzticību ir daudzpusīga. Te tiek runāts arī par godīgumu, uzticēšanos, pastāvību un uzticamību. 2018. gadā mēs vēlamies nodarboties ar uzticības daudzajām nozīmēm.

Kāpēc? Tas taču ir pavisam skaidrs: uzticība Kristum ir mūsu ticības pamats. To apliecina arī tas, ka dažās valodās šie abi jēdzieni - ticība un uzticība - Jaunajā Derībā tiek lietoti kā līdzvērtīgi.

Tāpēc es novēlu jums visiem ticībā stipru 2018. gadu! Paliksime uzticami Kungam!

Jūsu Žans Luka Šneiders

2017. gada 10. jūnijā, sestdienā, pirmapustulis Žans Luka Šneiders noturēja dievkalpojumu Amerikas apgabala amatnesējiem.

Mateja 28, 19.20

„Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis. Un redzi, es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”

Lūdzu, ejiet!

Mani mīļie brāļi un māsas, tas ir kaut kas īpašs, ka es varu būt šodien jūsu vidū un ka daudzi brāļi no visas zemes var attālināti būt klāt šajā dievkalpojumā. Tas nenotiek tik bieži, un tāpēc es vēlos izmantot šo iespēju, lai vispirms pateiktos jums par darbu, atbalstu un kalpošanu. Un es apzināti saku „mēs sakām paldies”, jo es runāju visu apustuļu vārdā. Jūs zināt, ka mēs esam atkarīgi no jūsu palīdzības un atbalsta. Jēzus sūtīja savus apustuļus, un tā ir mūsu ticība un pārliecība, ka arī Jaunapustuliskajā baznīcā Jēzus ir sūtījis apustuļus. Viņš tiem ir devis lielu uzdevumu, kuru vieni paši tie nespētu paveikt. Mums ir vajadzīga jūsu palīdzība, jūsu lūgšanas. Mums ir vajadzīgs jūsu atbalsts. Tāpēc mēs

esam tik pateicīgi, ka jūs esat gatavi kopā ar apustuļiem strādāt Jēzus Kristus labā.

Savā ordinācijas brīdī jūs esat pateikuši „jā” vārdu un tādējādi saņēmuši arī daļu no apustuliskajām pilnvarām un uzdevuma. Tātad mēs savstarpēji sadalām nastu. Apustulis, no kura jūs esat saņēmuši uzdevumu, ir devis līdzīgu arī daļu no savām pilnvarām. Šo uzdevumu jūs pildāt ne tikai tā, it kā jūs veiktu kādu darbu uzņēmumā, bet gan no visas sirds un aiz mīlestības. Tas nav vienkāršs darbs, kuru jūs veicat, - tas ir ticības un mīlestības darbs, kas saistīts ar lielu upuri un lūgšanām. Tāpēc mēs esam pateicīgi, ka jūs bijāt gatavi šo uzdevumu uzņemt. Kā amatnesēji jūs esat saņēmuši uzdevumu no apustuļa un ar iecelšanu amatā arī daļu no apustuļu pilnvarām. Tas nozīmē: amats un amata pilnvaras ir spēkā, kamēr jūs esat vienoti ar apustuļa amatu un kamēr darbojaties apustuļa uzdevumā. Tā ir viena no Jaunapustuliskās baznīcas pazīmēm. Ne katrā baznīcā tā ir. Dažās baznīcās tas, kurš ir saņēmis amatu, dara un rīkojas tā, kā viņš pats vēlas, - tiktāl, cik draudze ir vienprātis ar to. Taču mūsu baznīcā tas tā nav. Amatnesēju amata – priesteriskā, diakonu - pilnvaras ir derīgas, kamēr tie rīkojas apustuļa uzdevumā.

Dažreiz kādam ir lieliska ideja: ak, mēs varētu darīt tā, un tas arī būtu ļoti skaisti. Taču tad man jāsaka brāļiem: tas varbūt ir jauki, bet vai jūs esat droši, ka šajā brīdī jūs rīkojaties apustuļa uzdevumā? Ja tas tā nav, jūs nevarat to darīt, jo neesat autorizēti rīkoties.

Deviņdesmit deviņi procenti mūsu brāļu to saprot, un par to mēs esam jums pateicīgi. Labi, Amerikā tie ir 100 procenti.

Kādēļ es to pieminu? Jo tas ir svarīgi. Mēs visi rīkojamies noteiktā uzdevumā. Jūs, amatnesēji, rīkojaties apustuļa uzdevumā, kurš savu uzdevumu ir saņēmis no Jēzus. Tāpēc es šodien esmu izvēlējis šo vārdu, jo tas ir svarīgs visiem amatnesējiem – diakoniem, priesteriem un apustuļiem, lai apzinātos, ka tas ir mūsu uzdevums. Tas ir apustuļu, kā arī viņu iecelto amatnesēju uzdevums.

Šad un tad ir interesanti padomāt par to, cik daudz ietilpst mūsu uzdevumā. Jēzus skaidri saka: „Ejiet!” Tā ir pirmā uzdevuma daļa.

Kad kāds tiek iecelts amatā - tas man, protams, nav īpaši jāakcentē -, tas nenozīmē, ka tādējādi tiek iegūts

postenis. Ieceltais nekļūst par priekšnieku, bet saņem darba uzdevumu. Tas ir aicinājums: ejiet! Tas nozīmē arī: kustieties! Tādējādi mēs, apustuļi, un arī visi pārējie amatnesēji sākam iedziļināties Jēzus Kristus atziņā. Mēs nedrīkstam apstāties tur, kur mēs patlaban esam, un palikt pie tā, ko mēs domājam, lai mēs neuzskatītu, ka zinām visu un mums viss ir. Mums ir jāieiet dziļāk Kristus atziņā, un tāpēc mums ir nepieciešama Svētā Gara vadība. Šai vadībai mums ir jāklausa un jāiet pie cilvēkiem.

Ejiet! Lai dalītos ar evaņģēliju, mums ir jākontaktējas ar citiem cilvēkiem. Šis sauciens nav domāts kādai organizācijai vai uzņēmumam. Šis aicinājums ir domāts mums visiem - gan apustuļiem, gan viņu līdzstrādniekiem. Ejiet!

Mēs nevaram teikt: tā ir baznīcas lieta. Ja tas tā būtu, mēs varētu teikt: mēs sarīkosim kādu aģitāciju, lai iepazīstinātu ar

evaņģēliju un jaunapustulisko ticību; mēs veiksīm kādu PR jeb sabiedrisko attiecību akciju, un viss būs kārtībā. Taču mūsu uzdevums tā neskan. Mūsu uzdevums skan: „Ejiet!” Jēzus vēlējas, lai mēs tieši runātu ar cilvēkiem. Nevar iemantot mācekļus ar reklāmu televīzijā

un tamlīdzīgi. Šie personiskie kontakti ir daļa no Jēzus uzdevuma, un tas mums visiem ir jāapzinās. Ejiet! Mums ir jāiet pie cilvēkiem, jārunā ar viņiem, jāpārlicina, jāmotivē. Tas arī atšķir baznīcu un Dieva darbu no uzņēmuma. Mēs nevaram rīkoties kā uzņēmumā. Mūsu uzdevums ir iet un runāt ar cilvēkiem, lai nodibinātu kontaktus.

Ejiet! Un kamdēļ? Lai darītu visas tautas par mācekļiem. Darīt kādu par mācekli nozīmē dot viņam dzenuli, lai tas sekotu Jēzum. Tas ir mūsu uzdevums. Ko nozīmē vārds „māceklis”? Tas nozīmē „Jēzus sekotājs”. Tātad, lai padarītu cilvēkus par Jēzus mācekļiem, viņus jāmotivē sekot Jēzum. Un tas nozīmē - mēs ticam, ka evaņģēlijs ir spēkā visiem, vienai, kādos apstākļos tie dzīvo, kāda ir viņu pagātne, kādi ir kultūrvēsturiskie pamati, kāda ir viņu saimnieciskā darbība un stāvoklis. Turklāt evaņģēlijs visā savā kopumā. Mēs nevaram izvirzīt nekādus ierobežojumus un teikt: jā, baušļi der visiem un tas, kurš nepildīs Dieva gribu, tiks sodīts. Taču tas ir tikai viens no evaņģēlija aspektiem. Evaņģēlijs visā savā kopumā der visiem cilvēkiem, tik tiešām - visiem pasaules cilvēkiem. Brāļi, mums tam ir jātic. Mums ir jāiet pie visām tautām. Mūsu priekšteči to saprata šādi: mums ir jāiet uz visām pasaules zemēm, lai nestu cilvēkiem liecību, sludinātu viņiem evaņģēliju un tuvinātu jaunapustulisko ticību. Par to mēs pateicamies

mūsu priekštečiem un augstu vērtējam viņu ieguldījumu. Es zinu: gan ASV, gan Ziemeļamerikā kopumā brāļi un māsas ir paveikuši lielu darbu, lai nestu prieka vēsti tuvumā un tālumā. Tas ir svarīgi, taču tas ir tikai viens no daudziem aspektiem.

Marka evaņģēlijā rakstīts: „Ejiet visā pasaulē un pasludiniet evaņģēliju visai radībai.” (Marka 16, 15) Mums ir ne tikai jāiet pie kristiešiem visā pasaulē, bet arī jāsludina evaņģēlijs visām tautām. Mums ir jāiet pie visiem, neatkarīgi no to apstākļiem, kultūras, vecuma un labklājības stāvokļa. Un tieši par to esmu norūpējies, ja skatos uz visām draudzēm pasaulē. Es sev jautāju, vai mūsu draudze ataino visu tautu kopainu. Vēl ne. Un tas ir mūsu uzdevums iet pie visām tautām, pie visiem pasaules iedzīvotājiem bez izņēmuma. Mīļie brāļi, par to mums ir vienmēr jādomā: visi iedzīvotāji, „visa radība”. Kāds ir mūsu uzdevums? Mums ir jādara viņi par mācekļiem, jāmotivē sekot Kristus. Mēs negribam viņiem kaut ko apsolīt. Būtu vienkārši, ja mēs ietu pie nabagiem un solītu, ka viņi kļūs bagāti, ja sekos Kristus, un vēl vairāk, ja tie kļūs par jaunapustuliskajiem

Mūsu uzdevums ir mācīt viņiem Jēzus Kristus likumus, nevis savējos.

kristiešiem. Bet tas nedarīs viņus par mācekļiem. Vai ietu pie apspiestajiem un teiktu viņiem: ja jūs sekosiet Kristus, jūs tiksiet atbrīvoti. Mēs varam iet pie slimajiem un teikt: ja jūs sekosiet Kristus un apustuļiem, jūs būsiet veseli. Bet tas nedarīs viņus par mācekļiem. Daudzi cilvēki sekoja Jēzum tikai tāpēc, ka cerēja uz brīnumu, kuru var veikt Jēzus. Viņi vēlējas tikt dziedināti. Bet tie nebija tie mācekļi, kurus Jēzus vēlējas. Citi gaidīja no Jēzus, lai tas mainītu viņu apstākļus, atbrīvojot no ienīstā romiešu jūga. Taču tas nenotika. Jēzus vēlējas tādus mācekļus, kuri viņam sekotu aiz mīlestības, kuri uzticētos Viņam un būtu gatavi visu atstāt, lai sekotu Jēzum. Nav jēgas uzrunāt cilvēkus, apsotot tiem svētību, bagātību, panākumus un izglābšanos no posta – tas ir bezjēdzīgi. Tā nevar iegūt patiesus mācekļus.

Nav arī nekāda pamata cilvēkiem draudēt ar bēdīgām sekām: ja jūs neticēsiet, jūs cietīsiet kopā ar citiem, bet mēs tiksīm izglābti. Nav nekāda pamata viņus baidīt.

Kā mēs varētu darīt „visas tautas” par mācekļiem? Mums ir jāpadara redzama Jēzus Kristus godība. Mums ir jāiedēsta

Kristus mīlestība viņu sirdīs. Tāpat mums ir viņiem jāpalīdz atpazīt Jēzus Kristus lielums un godība: Jēzus ir Dievs, un Dievs ir Jēzus. Viņš ir pazemīgs, Viņš ir mīlošs, Viņš ir žēlastība un pacietība, Viņš ir visvarens un reizē pazemīgs. Viņš mīl visus ar vienādu mīlestību - Viņš mīl vienādi kā bagātos, tā nabagos, Viņš mīl kā varenos, tā arī vājos. Es varētu stundām ilgi par to sludināt, bet jūs zināt tāpat kā es: mēs vēlamies cilvēkiem stāstīt par Jēzus Kristus godību un šo godību iedēstīt viņu sirdīs, lai viņi varētu mīlēt Jēzu. Tad viņi sekos Jēzum, jo atpazīs Viņa mīlestību, un apjautīs, ka Jēzus ir miris par viņiem: Jēzus Kristus vēlas mani glābt, es sekošu Viņam, jo Viņš mani mīl un es vēlos vienmēr būt pie Viņa, es vēlos sekot Jēzum, jo Viņš ir mans paraugs, es vēlos kļūt kā Viņš.

Tā ir patiesa motivācija sekot Kristum. Brāļi, tas ir mūsu uzdevums - iet pie visiem cilvēkiem neatkarīgi no viņu apstākļiem, kultūras vai sociālā statusa. Ejiet pie viņiem, nodibiniet kontaktus un dariet viņiem redzamu Dieva godību. Tad viņi paši izšķirsies sekot Jēzum, jo sapratis: ir svarīgi, ka es esmu pie Jēzus, es vēlos kļūt kā Viņš. Tie būs patiesi mācekļi.

Un tad mums viņi ir jānokrista. Kā priesteriskā amata nesējiem jums ir pilnvaras kristīt ar ūdeni. Pēc tam jums šīs dvēseles jāsatavo Svētā Gara kristībai caur apustuļa

amatu. Tas ir īpašs uzdevums. Mīlie brāļi, mums jābūt pavisam skaidram, ka kristīšana ar ūdeni un garu ir tikai priekšnoteikums piederībai un, kad tas tiks izpildīts, vēl būs jāiegulda darbs. Mums ir skaidri jāpasaka dvēselei: kad dvēsele tiks kristīta ar ūdeni un Garu, tā saņems īpašu spēku. Un šis īpašais spēks tad arī jāizmanto dzīvē. Un tas jau ir katra paša ziņā. Ar šo spēku var paveikt dažādas lietas, piemēram, mīlēt Jēzu, piedot citiem, sekot, mainīt savu būtību un kļūt līdzīgam Jēzum Kristum. Dažkārt esmu norūpējies, jo neesmu drošs, vai sagatavošanās ūdens un Gara kristībai notiek pareizi. Mums ir jāizskaidro, kādu spēku viņi saņem svētajā apzīmogošanā un ko viņi var darīt ar to. Pareizākais paskaidrošanas veids ir rādīt piemēru. Es iepriekšējā svētdienā pieminēju, ka mēs vēlamies būt par paraugu, lai spēks, kuru mēs esam saņēmuši svētajā apzīmogošanā, kļūst redzams. Kristiet viņus un paskaidrojiet, ko nozīmē būt kristītam. Parādiet cilvēkiem, ka tās nav viņu dzīves nodoma beigas, bet tikai sākums. Viņi saņems spēku, kas ir nepieciešams, lai ieaugtu Kristus būtībā. Tā ir svarīga mūsu uzdevuma daļa: „Tāpēc ejiet un (...) kristiet (...)”

„(...) māciet turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis.” Mums viņi jāpamudina sekot Kristum. Viņi iepazīna tā godību, mīlestību, žēlastību un pacietību un izšķirās par to, lai Viņam sekotu aiz mīlestības, jo Jēzus mīlestība ir liela to acīs.

Tagad viņi vēlas sekot Jēzum un kļūt līdzīgi Viņam. Tagad un tikai tagad mēs varam viņiem pastāstīt, kā viņi var sekot Kristum. Ir nedaudzi noteikumi, kuri ir jāievēro, proti, Kristus likums. Tagad vairs nav problemātiski viņiem to izskaidrot, jo tie rīkojas nevis aiz bailēm no soda, bet gan no tīras sirds. Tagad viņi mīl Jēzu Kristu, un mēs varam teikt viņiem: ja jūs gribat iegūt Viņa labvēlību, dariet to un to, bet to atmetiet. Un aiz mīlestības viņi to arī darīs. Aiz mīlestības to darīt vairs nav nekādu problēmu.

Ziniet, dažkārt mēs diemžēl darām pavisam otrādi. Vispirms mēs sakām cilvēkiem: „Nedari tā. Ja tu tā darīsi, nokļūsi ellē. Bet, ja tu rikosies šādi, tiksī svētīts.” Tā mums nav jārikojas. Cilvēkiem vispirms ir jāmīl Jēzus. Un, kad viņi To mīlēs, tad var viņiem teikt, kā būtu jāseko. Tad tā vairs nebūs problēma. Bet mums viņiem ir jānāca tas, ko Jēzus mums ir pavēlējis. Tas īstenībā nav daudz. Protams, tas nav tik vienkārši un ir izaicinājums. Taču nav arī tāda kataloga ar daudziem noteikumiem, kas jāievēro.

Mūsu uzdevums ir mācīt Kristus likumus, nevis mūsu pašu likumus vai tradīcijas. Un mums vairāk jāraugās uz to, lai mūsu sprediķis orientētos tikai uz evaņģēliju, uz to, ko Jēzus un Bībelē minētie apustuļi ir teikuši. Un tam visam jāpiemīt virzībai uz pestīšanu. Mums ir jākoncentrējas uz pestīšanas nepieciešamību, nevis uz kaut kādiem noteikumiem. Jūs jau zināt, ko es ar to domāju. Visam pārējam nav nekāda sakara

ar mūsu amata uzdevumu. Tam nav arī sakara ar pestīšanu. Te mēs nevaram teikt: mēs darbojamies savā amata uzdevumā. Tās ir muļķības, jo tas taču ir skaidri formulēts. „Māciet turēt visu, ko es esmu jums pavēlējis,” saka Jēzus - nevis to, ko mēs uzskatām par svarīgu. Mums ir jāsludina Jēzus evaņģēlijs. Sekot Jēzum nenozīmē kļūt viendabīgam. Tas arī mums ir skaidrs. Kā es jau sākumā teicu, mums ir jātic tam, ka evaņģēlijs ir derīgs visur un visiem neatkarīgi no apstākļiem, izcelsmes, kulturāliem pamatiem un sociālā statusa. Kristum var sekot arī tad, ja esi nabags. Kristum var sekot, ja esi bagāts. Viņam var sekot, ja esi slimš vai vesels, vecs vai jauns. Vienalga, kādos apstākļos cilvēks dzīvo, Kristum var sekot vienmēr. Un tāpēc mums tas jāapzinās arvien vairāk un vairāk. Mēs nevaram gaidīt no cilvēkiem, lai tie kļūtu tādi kā mēs, ja mums ir viedoklis, ka tikai tā var patiesi sekot Kristum. Mums viņiem ir jānāca, kā izdzīvot Kristus evaņģēliju un ka tas jādara visos apstākļos. Šie apstākļi nav jāmaina. Mums nav jā rūpējas par to, lai viņi kļūtu bagāti, jo tikai tad tie varēs sekot Kristum. Tas nav mūsu uzdevums. Protams, mēs vēlētos, lai nabagiem kļātos labāk, lai slimie taptu veseli. Bet tam nav sakara ar Jēzus uzdevumu „mācīt turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis”. Tas ir pavisam kas cits.

Mani mīļie brāļi, tas ir mūsu uzdevums nākotnē: iet pie visiem cilvēkiem un pamudināt tos sekot Kristum, nedodot tiem nekādus apsolījumus. Mēs vēlamies parādīt viņiem tikai Jēzus godību un Viņa mīlestību. Un tam nepieciešams personiskais kontakts. Ja tad cilvēki iemīlēs Jēzu, mēs

Spreidīki papildināja aprīņa apustulis
Leonards Rihards Kolbs (ASV) un Raúls
Eduardo Montes de Oca (Brazīlija).

varam viņus nokristīt. Pēc tam varam viņus arī gatavot Svētā Gara sakramenta saņemšanai. Mēs varam viņiem izskaidrot, kādu spēku viņi caur to saņems un kā šo spēku viņi varēs pielietot. Tad mums viņiem ir jānāca, kā viņi var sekot Kristum, un jāatklāj viņiem, ka to var darīt jebkādos dzīves apstākļos. Paldies Dievam, viņiem nav jāklūst par francūžiem, lai kļūtu ticīgi! Viņiem nav arī jāģērbjas vai jāēd tā, kā es to daru. Viņiem nav jāpatīk tai mūzikai, kāda man patīk. Esmu pārliecināts: jūs saprotat, ko es ar to domāju. Jums ir jāciens šie cilvēki.

Tas ir spēkā arī attiecībā uz jauno paaudzi. Ļaujiet tiem savā zemē izbaudīt jaunību un pasauli. Tiem nav jāklūst tādiem, kādi mēs bijām savā jaunībā. Viņiem jābūt tādiem jauniem cilvēkiem, kādi tie ir. Viņi dzīvo savā pasaulē un savā laikā. Bet arī savā pasaulē un laikā viņi var sekot Jēzum Kristum. Par to mums ir jāpdomā. Tas nav ērti. Es zinu, par ko runāju. Tas tiešām kaut ko prasa no mums. Taču tā ir Dieva griba, tas pieder pie apustuļa amata, kurā mēs visi esam iesaistīti: „Māciet turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis.” To mēs mācām, kad sludinām. Taču dažreiz, mīļie brāļi, mācība parādās mūsu paraugā. Tas ir pamatā tam, kāpēc mēs ejam cauri pārbaudījumiem, kur tiek novērtēta mūsu ticība. Padomājiet par to: tas nav Dieva sods. Tā nav arī zīme, ka Dievam vairs nav nekādas intereses par mums vai arī mēs neesam veikuši labus darbus, tāpēc Viņš mūs nesvētī. Tāpat kā visi citi Dieva bērni, arī mēs esam pakļauti pārbaudījumiem. Taču, kad mēs ejam cauri šiem pārbaudījumiem, kad mēs tiekam pārbaudīti, kad mums ir jānes krusts, Dievs vēlas no mums redzēt mazliet vairāk. Viņš vēlas, lai mēs šajās situācijās būtu paraugs citiem un lai mēs izdzīvotu to, ko Viņš mums ir pavēlējis. Nezaudēsim drosmi, nesadusmosimies, ja kaut kas tāds notiek mūsu dzīvē. Palikt par labu paraugu arī pārbaudījumos tāpat ir mūsu uzdevums. Grūtos brīžos mums ir jāsaka: „Debesu Tēvs, es vēlos izpildīt uzdevumu, kuru Tu man esi devis; arī šajā īpašajā situācijā es vēlos būt par paraugu!” Tad - es saku jums, brāļi - jūs piedzīvosiet Jēzus apsolījumu: „Es esmu pie jums visas dienas līdz pasaules galam.” Jo sevišķi šādos brīžos jūs to piedzīvosiet, un Dievs jūs īpašā veidā svētīs. Amen.

PAMATDOMAS

Mēs ejam pie visiem cilvēkiem, lai atnestu tiem Jēzus godību un pamudinātu tos sekot Viņam. Mēs mācām viņiem, kas ir svarīgi, lai saņemtu pestīšanu, negaidot no viņiem, lai tie būtu tādi, kādi esam mēs.

Apustuļa Valtera Šorra dievkalpojums Rīgā

Apustulis Šorrs pie altāra

1.novembrī, trešdienas vakarā, Rīgas baznīcā notika apustuļa Šorra dievkalpojums, kurā viņš kalpoja Rīgas un Siguldas draudžu brāļiem un māsām ar vārdu no Mateja evaņģēlija:

„Bet dzēnāties papriekšu pēc Dieva valstības un pēc viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” Šajā dievkalpojumā apustulis runāja par to, ka bieži vien cilvēki savā dzīvē par galveno uzskata nepieciešamību sasniegt tikai un vienīgi pasaulīgos mērķus. Apustulis akcentēja, cik cilvēkiem ir svarīgi savā dzīvē noteikt prioritātes, pārdomājot, vai cilvēkam būtu jātiecas tikai pēc materiālajām vērtībām, vai tomēr pirmajā vietā jāliek garīgās vērtības, rūpes par nemirstīgo dvēseli un gatavošanos Kristus atnākšanai. Šajā dievkalpojumā tika apzīmota viena dvēsele no Rīgas draudzes.

Ziemassvētku dievkalpojums Cēres skolā

Kā katru gadu arī šogad Cēres skolā notika Ziemassvētku dievkalpojums, uz kuru bija sapulcējušies gandrīz visi skolas bērni ar skolotājiem. Dievkalpojuma vadītājs akcentēja, cik svarīgi mums, cilvēkiem, šajā laikā vēlreiz un vēlreiz atgriezties pie tā laika notikumiem, kas risinājās tālajā Izraēlā, kad, piepildoties laikam, nāca pasaulē Pestītājs. Jaunava Marija dzemdina Dēlu un nosauca to vārdā “Jēzus”, kas nozīmē “Dievs glābjs”. Tik tiešām: piedzima pasaules Glābējs, lai atbrīvotu cilvēkus no mūžīgās nāves varas caur savu upuri pie krusta. No Jēzus piedzimšanas līdz krusta nāvei un augšāmcelšanai pagāja īss brīdis, taču šim notikumam bija jāpaliek ticīgo sirdīs kā vislielākajai dāvanai, ko viņi ir saņēmuši no sava Dieva. Ziemassvētki kalpo mums, lai stiprinātu prieku par to, ka Dievs vienmēr ir kopā ar mums un ka mums pašiem ir jāpaliek pie Viņa. Jēzus Kristus no dzimšanas palika kopībā ar Tēvu un tā varēja izpildīt savu uzdevumu - glābt cilvēci no sātana varas un pašķirt viņiem ceļu atpakaļ pie Dieva. Katru gadu, svinot Ziemassvētkus, mēs priecājamies arī par to, ka Jēzus Kristus drīz nāks no debesīm vēlreiz, lai paņemtu savējos pie sevis. Un mēs gatavojamies šim lielajam notikumam. Tā arī ir Ziemassvētku prieka vēsts - Jēzus mīl mūs un vēlas, lai mēs būtu kopā ar Viņu vienmēr.

| Sekot Jēzus piemēram

Izšķirošais ir ticība Jēzus upurim un Viņa mīlestībai. Tomēr atbildēt Viņa mīlestībai un darīt labus darbus ir vēl tikai pussolis. Septiņi piemēri, kurus min pirmapustulis Žans Luka Šneiders, attiecas uz ticības un darbu saistību.

2017. gada 20. augustā Estadio stadionā Saurimu (Angola) pirmapustulis Žans Luka Šneiders noturēja dievkalpojumu 3200 brāļiem un māsām.

Pirmapustulis akcentēja, ka Dieva žēlastība ir atklājusies caur Jēzus Kristus dzīvi un nāvi. Jēzus Kristus ir atnācis un atdevis savu dzīvību par upuri, lai atbrīvotu cilvēkus no ļaunā, nomazgātu iedzimto grēku un piedotu grēkus. Un baznīcas vadītājs vēl piebilda, ka „no Viņa piemēra un Viņa dzīves mēs mācāmies dzīvot Dievam tikamu dzīvi un gatavoties Kristus atnākšanai.”

Tālāk seko daži ierosinājumi kristiešu dzīvei 21. gadsimtā.

1. Mēs atsakāmies no ļaunā. „Ja mēs iepazīstam Jēzus Kristus ciešanas un nāvi, mēs varam labāk atšķirt ļaunā būtiskās iezīmes. Jēzus piedzīvoja naidu, Viņam bija jācieš vardarbība un netaisnība. Cilvēki bija korumpēti, meloja un liekuļoja. Par tādas varas kalpiem mēs nevēlamies būt,” tā teica pirmapustulis Šneiders.

2. Mēs darbojamies pēc evaņģēlija. „Jēzus ir miris, lai atpestītu mūs no grēka. Kāpēc Viņš to darīja? Tāpēc, ka Viņš mūs mīl! Mēs mēģinām savu dzīvi dzīvot pēc Viņa vārda, pēc Viņa evaņģēlija. Mēs ievērojam Viņa vārdu ne jau tāpēc, ka mums būtu bail no soda, un ne tāpēc, lai kaut ko nopelnītu, bet tāpēc, ka esam atpazinuši Viņa mīlestību.”

3. Mēs sekojam Jēzum. „Jēzus vēlas, lai mēs būtu pie Viņa. Un tāpēc, ka mēs Viņu mīlam, arī mēs vēlamies būt pie Viņa. Mēs vienmēr meklējam kopību ar Jēzu: to mēs darām dievkalpojumā, meklējot kopību ar Viņu svētajā vakarēdienā, un mēs tiecamies pēc mūžīgās kopības debesīs.”

4. Mēs parādām pazemību un grēku nožēlošanu. „Kungs Jēzus varēja pārvarēt grēku un nāvi tāpēc, ka bija bez kļūdām. Viņš varēja saņemt augšāmcelsšanās miesu un atgriezties atpakaļ pie Tēva. Arī mēs vēlamies turp nokļūt: Dieva valstībā, pie Tēva un Dēla. Taču mēs saprotam: mēs nevaram būt bez kļūdām. Mēs esam pilnīgi atkarīgi no žēlastības. Tāpēc

Pa labi: apustulis Manuel Quefasse Mupila un apustulis Capote Marcos Misselo saņem svēto vakarēdienu mirušajiem

mēs esam Dieva priekšā pazemīgi, nožēlojam grēkus un parādām nožēlu.”

5. Mēs piedodam savam tuvākajam. „Mums ir nepieciešama grēku piedošana. Un Kungs Jēzus dāvā pazemīgajiem savu žēlastību. Viņš piedod mūsu grēkus, un mēs piedodam savam tuvākajam aiz pateicības par žēlastību, kuru mums devis Dievs.”

6. Mēs pārvaram kārdinājumus. „Dieva Dēls bija debēs, un Viņš gribēja mūs glābt. Tāpēc Viņš kļuva par cilvēku un nonāca uz zemes. Viņš piedzīvoja visu, ko piedzīvo arī cilvēks: cilvēkiem bija jācieš no netaisnības, un arī Viņš cieta. Cilvēki pārdzīvoja savas ciešanas, arī Viņš tās pārdzīvoja. Cilvēki tika krāpti, arī Viņš tika krāpts. Cilvēkiem bija jāmirst, arī Jēzus mira. Tā kā mēs mīlam Jēzu, esam gatavi par Viņu un ar Viņu ciest. Mēs saprotam, ka arī mums ir jāiet cauri kārdinājumiem. Un mēs atsakāmies no daudzām lietām, jo mēs vēlamies sekot Jēzum.”

7. Mēs esam Kristus liecinieki. „Jēzus Kristus nesa savu upuri par cilvēkiem. Un mūsu vēlme ir, lai vēl daudzi cilvēki varētu baudīt šo upuri un pestīšanu. Tāpēc mēs vēlamies arī turpmāk kalpot Kungam. Mēs vēlamies liecināt savam tuvākajam par evaņģēliju. Mēs gribam savā ikdienā būt patiesi Jēzus Kristus liecinieki.”

PAMATDOMA

Titam 2, 14:

„ ... viņš sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu sev par savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos.”

Jēzus upuris un Viņa mācība pamudina ticīgos atteikties no ļaunā un dzīvot Dievam tīkamam dzīvi, gatavojoties Kristus atnākšanai

DĀVIDS UN GOLIĀTS

(1. SAMUĒLA 17)

Filistieši sapulcējās, lai cīnītos pret izraēliešiem. Arī Sauls un Izraēla vīri apbruņojās un gatavojās kaujai. Starp divām kalnu grēdām, kur apmetās abas karojošās puses, atradās ieleja.

No filistiešu pulka iznāca viens milzis, kura vārds bija Goliāts, viņa augums bija pāri trim metriem. Galvā viņam bija bronzas kara cepure, arī viņa krūšu bruņas bija no zvīņainas bronzas, un ap viņa lieliem bija bruņas no bronzas, un uz pleciem tam bija dzelzs šķēps. Viņa vairoga nesējs soļoja viņam pa priekšu.

Goliāts nostājās Izraēla pulka priekšā un aicināja uz divkauju: „Ja kāds no jums uzvarēs mani, tad mēs, filistieši, būsīm jūsu kalpi. Bet, ja es uzvarēšu, jums būs jākalpo mums.” Četrdesmit dienas viņš ņirgājās par izraēliešiem. Ķēniņam Saulam un viņa tautai bija ļoti bail no Goliāta. Neviens nevēlējās uzsākt cīņu ar viņu. Arī trīs Dāvida vecākie brāļi atradās izraēliešu pulkā. Viņu tēvs jau bija

par vecu, lai cīnītos. Viņš aizsūtīja Dāvidu, savu jaunāko dēlu, uz kara noietni. Viņam bija jāaiznes brāļiem grauzdētas vārpas un desmit maizes klaipi. Virsniekam Dāvids nesa desmit svaigā siera šķēles.

Kad Dāvids nonāca izraēliešu noietnē, viss pulks jau bija nostājies cīņai.

Dāvids devās karotāju pulkā, lai sameklētu savus brāļus. Laikā, kad viņš ar tiem runājās, Goliāts atkal nostājās izraēliešu pulka priekšā un aicināja uz divkauju.

Dāvids jautāja: „Kas tad šis filistietis ir, ka viņš, kurš ir neapgraizīts, uzdrošinās ar lamu vārdiem izaicināt dzīvā Dieva karapulku?” Vīri viņam paskaidroja, un Dāvids uzzināja, ko ķēniņš Sauls ir apsolījis: to, kurš uzvarēs Goliātu, viņš padarīs ļoti bagātu un atdos tam savu meitu par sievu.

Dāvids teica: „Es cīnīšos ar Goliātu!”

Viņa vecākais brālis iekaisa dusmās pret Dāvidu, ka tas iedomājās uzvarēt šo milzi. Ķēniņš Sauls Dāvidam teica: „Tu nevari stāties pretī šim filistietim, lai ar viņu cīnītos, jo tu vēl esi zēns, bet viņš ir karavīrs jau kopš agras jaunības!”

Bet Dāvids atbildēja: „Es sargāju sava tēva avis, un, kad nāca lauva vai lācis un tie nesa projām kādu avi no ganāmā pulka, es tos nogalināju. Tieši tā Dievs palīdzēs man cīņā pret šo filistieti, jo Goliāts ņirgājas par dzīvā Dieva karapulku.”

Ķēniņš redzēja, ka vienīgi Dāvidam ir drosme stāties pretī Goliātam. Taču viņš gribēja Dāvidam iedot vismaz savu kara tērpu, bruņas un ķiveri. Dāvids uzvilka Saula karavīra drēbes, apjoza Saula zobenu virs sava tērpa un mēģināja staigāt, jo viņš nebija pieradis pie šāda tērpa. Taču ar bruņām mugurā viņš nespēja pastaigāt, tāpēc to visu novilka.

Tad viņš ņēma savu gana kūju, atrada piecus gludus oļus un ielika tos savā ganu tarbā. Paņēmis rokā lingu, viņš devās pretī Goliātam.

„Vai es esmu suns, ka tu nāc pie manis ar koku?” Goliāts nolādēja Dāvidu un arī viņa Dievu.

„Tu nāc pie manis ar zobenu, šķēpu un kaujas vāli, bet es eju tev pretī tā Kunga vārdā, kuru tu esi izaicinājis lamādamies. Es uzvarēšu tevi, lai cilvēki redzētu, ka Izraēlam ir dzīvais Dievs,” teica Dāvids Goliātam.

Ap 1200. gadu pirms Kristus filistieši ieradās Kānaānā no Balkāniem (Grieķijas) caur Vidusjūras salu Krētu. Tur viņi apmetās dienvidrietumu piekrastē apmēram tajā laikā, kad arī izraēlieši ieradās Kānaāna zemē no Ēģiptes. Ilgu laiku izraēlieši cieta no filistiešu pārsvara, jo tie bija liela auguma un pazina dzelzs apstrādes noslēpumus. Filistieši izgatavoja stiprākas bruņas, vairokus un asākus šķēpus nekā viņu pretiniekiem. Filistieši savu nosaukumu ieguva no Palestīnas apvidus (tā skan filistiešu nosaukums latīņu valodā).

Un tie abi devās viens otram pretī. Dāvids iebāza roku savā tarbā un izņēma no turienes akmeni, un viņš to svieda ar lingu, akmens ķēra filistieti pašā pieres vidū, un Goliāts nokrita zemē. Tad Dāvids paņēma filistieša zobenu un nocirta viņam galvu. Kad filistieši ieraudzīja, kurš ir stiprāks, tie metās bēgt.

PIE HUITEJAS TAUTIRĀ (FRANČU POLINĒZIJA)

Io Rana jeb sveiki visiem bērniem! Mans vārds ir Huiteja, man ir desmit gadi, un es dzīvoju Tautirā, mazā ciematā Taiti, kas ir Klusā okeāna dienviddaļas sala.

Daudzi cilvēki jau ir dzirdējuši par Taiti, daudzi sapņo šeit vienreiz nokļūt. Taiti ir tik tiešām skaista vieta. Visu gadu te ir silti, un šeit ir jauki dzīvot. Tropiskajā klimatā labi nogatavojas dažādi augļi - kā rambutāns, kas ir radniecīgs ličijām.

Bez tam šeit aug daudz dažādu ziedu; ļoti pazīstama ir Taiti gardēnija, no kuras gatavo monoi eļļu – tā palīdz iegūt skaistus matus un pasargā no saules apdeguma. Gardēnijas ziedus mēs pasniedzam ciemiņiem kā apsveikumu.

Ziedi ir visapkārt. Lai izpušķotu mūsu draudzes altāri, mēs nepērkam ziedus, bet vienkārši tos saplūcam.

Mūsu draudzē ir daudz bērnu. Es bieži eju uz baznīcu un rūpējos par zīdaiņiem.

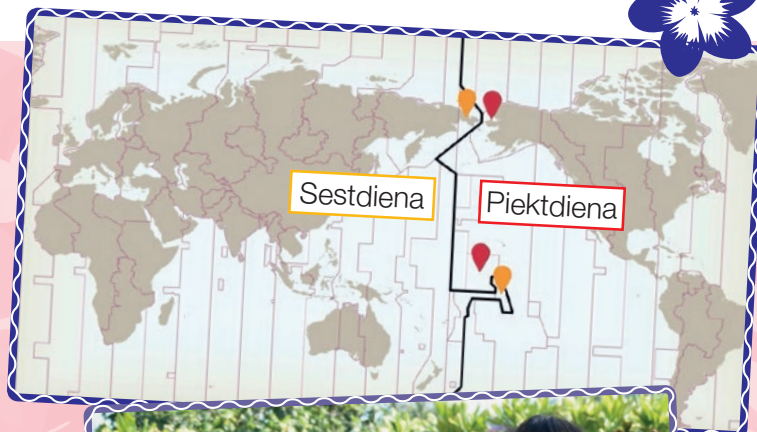

Daudzreiz mūs apmeklē mūsu amatbrāļi, kuri ierodas no Francijas vai Jaunkaledonijas, kas atrodas apmēram 5000 km uz austrumiem no Taiti. No turienes brāļi izbrauc sestdienas rītā un pie mums ierodas piektdienas vakarā. Viņi ceļo pretēji laikam, jo šķērso laika joslas, kuras atrodas starp Jaunkaledoniju un Taiti. Šādā veidā dzimšanas dienu var svinēt divas reizes!

Mana ģimene ir mani vecāki un brāļi Huituja un Huimana (šeit fotogrāfijā blakus ticības māšai Marijai Rozei, kas ir mūsu aprīnča evaņģēlista sieva).

Mamma, es ar kādu zīdaiņi no draudzes un mana tante.

Daudzi, kuri nav bijuši Taiti, nezina, ka mūsu pludmalēs ir melnas, nevis baltas smiltis. Tas ir tāpēc, ka salai ir vulkāniska izcelsme un arī klinšu erozijas rezultātā šeit ir melnas smiltis. Taču pēdas nejūt atšķirību starp melnām un baltām smiltīm, tāpēc nebaidieties!

Mums, taitiešiem, patīk peldēties un sērfot, jo Klusajā okeānā ir lieli viļņi.

Braukšana ar kanoē laivām mums ir nacionālais sporta veids. Un šeit ir tikpat daudz zivju, cik mākoņu debesīs...

Mirušo būtības izpratne – galvenais jautājums

Ticība iespējai dvēselei mainīties mūžībā un Dieva visaptverošā pestīšanas griba: tās ir atbildes uz diviem galvenajiem jautājumiem mācībā par mirušo būtību Jaunapustuliskajā baznīcā.

Mūsu tagadējā prakse balstās uz liecībām Bībelē (skat. „community” 04/2017), taču tā tiek apstiprināta arī caur apustuļu amata autoritāti, jo apustuļu uzdevums ir norādīt uz evaņģēlijā pausto patiesību, atklāt un sludināt to.

Sakramentālo darbību, saistītu ar mirušajiem, nedrīkst sajaukt ar spiritismu. Spiritismā viņsaule tiek saprasta kā šīs pasaules daļa, kuru var izpētīt kā kādu nezināmu kontinentu.

Jaunā Derība un tajā pamatotā jaunapustuliskā ticība ir atturīga pret iztirzājumiem par mirušo pasauli. Netiek runāts par vēlmi gūt ieskatu viņsaulē vai galvot par kādām atziņām, kas saistītas ar viņsauli un mirušo stāvokli tajā. Tiek uzskatīts, ka nav par katru cenu jāsavieno viņsaule ar šo pasauli. Tāpat netiek apmierināta cilvēku ziņkārība, bet

gan tiek izteikta pestīšanas nepieciešamība kā dzīvajiem, tā arī mirušajiem.

Var uzdot vairākus jautājumus. Pirmkārt, kādā stāvoklī atrodas mirušie? Un otrkārt: kāpēc viņiem ir nepieciešami sakramenti?

Kādā stāvoklī atrodas mirušie?

Atbildēt uz pirmo jautājumu izdodas tikai tad, ja uzsver vienotību starp mirušajiem un dzīvajiem. Kaut arī cilvēka dzīves stāsts beidzas ar viņa nāvi, tomēr tas paliek kā viena no mirušā sastāvdaļām, tas ir, viss, ko viņš ir domājis, piedzīvojis vai darījis, viss, kas ir vai nav izdevies, raksturo mirušo. Tas nozīmē, ka cilvēka personība saglabājas arī

mūžībā. Mirušais nav zaudējis savu personību, un līdz ar to Dievs var viņu uzrunāt kā konkrētu personu.

Dvēseles stāvoklis viņšaulē izpaužas kā tuvums Dievam vai atšķirtība no Viņa. Pēc miesīgās nāves šīs dvēseles nav mainījušās. Tām dvēselēm, kuras atrodas ārpus Dieva žēlastības, ir nepieciešams īpašs atbalsts, proti, aizlūgšana. Sakramentu saņemšana pēc jaunapustuliskās pārlicības ved uz dvēseles stāvokļa pārmaiņām. Protams, ar to netiek domāts, ka tie mirušie, kas nav bijuši jaunapustuliskie kristieši, ir jāpārkrista ar ūdeni vai jāapzīmogo, lai tie tādi kļūtu.

Daudzi kristieši uzskata, ka cilvēks savā dzīvē vairs nevar mainīt iegūto stāvokli attiecībā pret Dievu un ka izmaiņas vairs nav iespējamas, jo nāve ir cilvēka beigu stāvoklis. Šādu uzskatu jaunapustuliskā ticība apstrīd. Ievērojot šo pozīciju, priekšstats par mūžīgo sodu vai nolādēšanu ir nepamatots. Pamats jebkurai pozitīvai izmaiņai kā šajā pasaulē, tā viņšaulē ir vērsšanās pie Dieva, tas ir, ticība Viņam. Līdz ar to mirušie nav atbrīvoti no nepieciešamības ticēt. Ticības pamats un balsts ir sakramenti, tas ir, kristības, apzīmogošana un svētais vakarēdiens.

Kāpēc arī mirušajiem ir nepieciešami sakramenti?

Atbilstoši jaunapustuliskajai ticībai kristietis, saņemot sakramentus, tiek stiprināts. Ūdens kristība ir cilvēka „jā”

vārds Dievam. Vēlme saņemt pestīšanu, lai stiprinātu un pasargātu ticību, ir saistīta ar sakramentu saņemšanu, un – pēc jaunapustuliskās izpratnes - tas attiecas gan uz dzīvajiem, gan mirušajiem.

Jaunapustuliskais Katehisms (nodaļa 9.6.3) apstiprina apustuļa amata nozīmi: „Jēzus uzdevumu sludināt evaņģēliju, piedot grēkus un dāvēt sakramentus izpilda apustuļi kā dzīvajiem, tā arī mirušiem. Viņi darbojas Kristus vietā un Viņa vārdā. Kā Jēzus Kristus nesa savu upuri uz zemes, tā notiek arī pestīšanas nodošana caur apustuļa amatu.

Tā kā sakramentiem ir arī redzamā puse, tie var notikt tikai redzamajā pasaulē. Taču sakramentu iedarbība ir būtiska un vienāda kā dzīvajiem, tā arī mirušajiem.”

Iespiests
Izdevējs: Žans Luka Šneiders
Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice
Frīdriha Bišofa izdevniecība
Frankfurter Str. 22, 63263 Neu-Isenburg, Vācija
Redaktors: Pēteris Johannings

Attēls: xy – Fotolia.com

Atšķirības starp mirušā būtību un spiritismu

Aizlūgšana sirsnīga lūguma vietā, dievišķā rīcība cilvēka ziņkārības vietā: miruša cilvēka būtības izpratnei Jaunapustuliskajā baznīcā nav nekādas saistības ar spiritismu.

Palaikam Jaunapustuliskajai baznīcai tiek pārņemts, ka mirušo būtības izpratne zināmā veidā ir līdzīga spiritismam vai kādam no tā veidiem. Turpmāk tiks skaidri parādīts, ka mirušā būtības izpratnei nav nekāda sakara ar spiritismu un tā paveidiem.

Kas ir spiritisms?

Vispirms ir nepieciešams noskaidrot, kas tad ir spiritisms. Spiritisms ir saistīts ar viņsaules, kur atrodas mirušo cilvēku dvēseles, izpratni. Šie pamatpieņēmumi atklājas ne tikai

spiritismā, bet arī daudzās pagātnē un tagadnē eksistējošās reliģijās. Arī Jaunapustuliskā baznīca uzskata, ka viņsaule atrodas mirušo dvēseles. Taču spiritismā šis pieņēmums tiek paplašināts, apgalvojot: pastāv ne tikai dvēseles eksistence, bet arī iespēja, piemēram, caur medijiem kontaktēties ar to.

Bībeles piemēri

Mirušo iztaujāšana, kas ir spiritisma būtiska sastāvdaļa, ir pieminēta jau Vecajā Derībā, kur Izraēlam apkārtesošajām pagānu tautām tā bija ierasta reliģijas prakse. Vecajā Derībā

mirušo iztaujāšana, tanī skaitā gaišreģu darbošanās un astroloģija, kā elkdievības forma tika aizliegta. 5. Mozus 18, 9–12 ir rakstīts: „Kad tu nonāksi tanī zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad nemācies darīt tās negantās lietas, ko šīs tautas dara. Lai tavējo starpā nerastos neviens pats, kas savu dēlu vai meitu liktu sadedzināt ugunī, nedz arī, kas zilē nākotni, nedz laika zīmju taujātājs, nedz čūsku apvārdotājs, nedz burvis, nedz vārdotājs, nedz garu izsaucējs, nedz parēģis, nedz mirušo izaicinātājs. Jo visi, kas dara šīs lietas, piekopj negantību tā Kunga acīs, un šīs negantības dēļ tas Kungs, tavs Dievs, tos dzen ārā, tev ienākot.”

Pazīstams ir stāsts par kādu mirušo garu izsaucēju no Endoras, kura pēc Saula lūguma izsauca pravieša Samuēla garu (1. Samuēla 28, 7–20). Šis Vecās Derības notikums bieži vien ir kalpojis par pierādījumu tam, ka mirušo izsaukšana gan ir aizliegta, taču iespējama un ka cilvēks var to paveikt. Tomēr šis piemērs no Bībeles nekalpo tam, lai apgalvotu – jā, ir iespējams iztaujāt mirušos, bet tas skaidri parāda, cik tālu Sauls jau bija attālinājies no Dieva. Praviētis Samuēls iznāca laukā no pazemes tikai tāpēc, lai pateiktu Saulam, ka viņu kā ķēniņu Dievs ir atmetis.

Modernais spiritisms

Laika gaitā, it īpaši vēlinājā 17.gadsimtā, izveidojās priekšstats: tas, ka var stāties kontaktos ar gariem un mirušajiem, ir māņticība. Savukārt 19.gadsimtā, kad racionālisms dažādu lietu izskaidrošanā ne vienmēr guva virsroku, atkal notika atgriešanās pie šīs prakses.

19. gadsimtā sāk veidoties modernais spiritisms. Taču garu un mirušo izsaukšana, kas bieži vien piederēja pie reliģiskās prakses, modernajā spiritismā vairs nebija obligāti saistīta ar kādu reliģiju. Modernajā spiritismā sāka sistemātiski un zinātniskā veidā dibināt kontaktus ar gariem vai mirušo dvēselēm, lai pierādītu ne tikai tālāku dzīvi pēc nāves, bet arī viņsaules eksistenci, lai uzzinātu vairāk par šo pasauli. Mirušie tika iztaujāti par to, kādā stāvoklī tie atrodas un kā ir radīta un izskatās viņsaule.

Spiritisma uzdevums ir caur nemirstīgo dvēseļu iztaujāšanu pierādīt viņsaules eksistenci. Viņsaule un tajā atrodošās dvēseles ir spiritisma izpētes objekti. Tie kļūst par cilvēku ziņkāres objektiem. Arī pretstats starp šo pasauli un viņpasauli netiek vairs īpaši akcentēts, viņsauli uztverot kā neredzamo pasauli, kurā ir spēkā tie paši likumi, kas šajā – materiālajā – pasaulē. Bieži vien spiritisms tiek nosaukts kā alternatīva kristietībai, kurai tiek pārņemta atkarība no

dogmām un nespēja pilnībā aptvert un izskaidrot viņsaules eksistenci.

Vai mirušā būtībai ir kāds sakars ar spiritismu?

Kā novērtēt pārmetumus, ka mirušo būtības izpratne baznīcā ir spiritisma paveids vai vismaz tai ir liela radniecība ar spiritismu? Laikā, kad spiritisma veicējs izsauca mirušā dvēseli, lai kaut ko tai pajautātu un uzzinātu, mirušā būtībā neveidojas nekāds kontakts ar izsaucēju, lai tas uzzinātu kaut ko no viņsaules eksistences. Mirušie nav cilvēka ziņkāres apmierināšanas vai zinātniskās izpētes objekti. Viņsaule nevar tikt uzlūkota kā neredzamā pasaule, kas ļaus sevi zinātniski izpētīt, tās eksistences stāvoklis ir atšķirīgs un neatklājams.

Attiecībā uz mirušo būtību mēs uzlūkojam to kā tādu, kurai ir pieejami tie sakramenti, kuri ir nepieciešami dvēseles pestīšanai. Šeit nenodarbojas ar cilvēcisko interešu piepildīšanu vai ziņkāribas par viņsauli apmierināšanu. Šajā gadījumā Dievs kalpo cilvēkiem, lai caur apustuļa amatu šie sakramenti būtu pieejami arī mirušo dvēselēm. Tas, kuri no mirušajiem saņem sakramentus jeb kuri kļūst par pestīšanas dalībniekiem, mums joprojām paliek apslēpts.

Mirušo būtības izpratnē neparādās nekas cits kā vien Dieva pestīšanas griba, kas domāta gan dzīvajiem, gan mirušajiem. Tādējādi nav nekādas nozīmes kontaktam ar mirušo, bet daudz svarīgāka ir aizlūgšana, kurā tiek lūgts Dievs, lai Viņš žēlastībā vērsas pie neatpestītām dvēselēm. Šādās lūgšanās un attiecīgi arī izturēšanās veidā pret mūsu līdzcilvēkiem mēs parādām Dievam, ka mēs rūpējamies ne tikai par savu, bet arī par mirušo pestīšanu. Tā tiek arī akcentēta atziņa, ka dzīvie un mirušie veido kopumu, kuram vajag pestīšanu, un ka Kristus baznīca pati ir dzīvo un mirušo kopība.

Apskats

07.01.2018	Bandžula (Gambija)
14.01.2018	Ķelne (Vācija)
19.01.2018	Lahora (Pakistāna)
21.01.2018	Karāči (Pakistāna)
11.02.2018	Landkvarta (Šveice)
18.02.2018	Keiptauna (Dienvidāfrika)
25.02.2018	Dīsburga (Vācija)
28.02.2018	Jaunde (Kamerūna)
02.03.2018	Bata (Ekvatoriālā Gvineja)
04.03.2018	Librevila (Gabūna)
18.03.2018	Buenosairesā (Argentīna)
19.03.2018	Rosario (Argentīna)
24.03.2018	Okna Mure (Rumānija)
25.03.2018	Baja Mare (Rumānija)
30.03.2018	Kotbusa (Vācija)

New Apostolic Church
International

